

ОДИН

Тут і не тут. Проблиски в чорноті. Однієї миті тут, іншої — ні. Її обличчя у склі. То зникає у світлі фар зустрічної автівки, то знову зринає в темряві зовні. Знову нема. Вікно вирішило вкрасти її обличчя і заховати. Ну й нехай, невелика втрата. Знову з'явилося — вікно його теж не захотіло.

Відображення Ред у дзеркалі дивилося кудись крізь неї, проте скло й темрява робили її несхожою на себе, стираючи деталі. Головні риси були на місці: сяйво її надто блідої шкіри й широко посаджені блакитні очі, що належали не лише їй. *Які ж ви схожі* — чула вона постійно, хоч і не питала про це.

А тепер їй тим паче не хотілося цього чути, ба навіть думати про це. Тож Ред відвела погляд від свого обличчя, їхнього обличчя, ігноруючи обидва. Але коли докладаєш зусиль до ігнорування чогось, це завжди стає складніше зробити.

Ред знову перевела погляд, цього разу зосередившись на автівках, які їхали у смузі поруч і вниз. Відчуття було дивне: з висоти її вікна машини здавалися маленькими, та Ред не почувалася більшою. Вона дивилася на синій седан, який поткнувся вперед, аби обігнати їх, і підштовхнула його поглядом, намагаючись допомогти. Ось так, друже,

молодець. Обганяй цю тридцятиоднофутову* бляшанку, що мчить трасою. Щоправда, з вікна здавалося, що вони й не їдуть узагалі, а линуть над трасою, повторюючи її хід просто з увічливості.

— Ред? — голос вирвав її з фантазій про летючі машини. Медді дивилася на неї у тьмяному освітленні, примруживши свої піщано-карі очі. Вона копнула Ред у гомілку під столом. — Тільки не кажи, що встигла забути про гру.

— Ні, — сказала Ред, хоча так, насправді вона забула. У що вони там грали?

— «Двадцять запитань», — сказала Медді, прочитавши її думки. Недарма вони знали одна одну все життя. Звісно, Ред мала семимісячну фору, та якось не скористалася нею. Можливо, за ці сімнадцять із хвостиком років Медді справді навчилася читати її думки. Ред дуже сподівалася, що це не так. Там були речі, яких не можна було бачити нікому. Геть нікому. Навіть Медді. Особливо Медді.

— Так, знаю, — сказала Ред, поблукавши поглядом до протилежного краю кемпінгового авта, де біля дверей було ліжко-диван — поки що просто диван, — на якому вони з Медді спатимуть сьогодні вночі. Ред знову забула, на якому боці ліжка любила спати Медді. Бо Ред, наприклад, могла заснути тільки на лівому. Вона спробувала прочитати думки Медді, аби не питати її про це, та її погляд зненацька зачепився за зелений знак, який виринув у лобовому склі та прошигнув повз машину.

— На тому вказівнику було написано «Рокінгем». Невдовзі нам треба звернути із цієї траси, правильно? — сказала Ред так тихо, що біля керма, де з її зауваження було б більше користі, її не почули. Найімовірніше, вона все ж

* Приблизно 9,5 метра. — Прим. ред.

помиляється, тож краще не казати це надто голосно. Вони їхали однією і тією самою трасою вже годину. I-73 мовчки перетворилася на I-74, а тоді на дорогу 220.

— Ред Кенні, зосередься, — клацнула пальцями Медді, всміхаючись самими кутиками рота. Ред іще ніколи не бачила на її обличчі жодної зморшки, навіть коли Медді всміхалася від вуха до вуха. Її шкіра завжди була, мов вершки, м'яка й така чиста, що це майже драгувало. Від цього, коли вони фотографувалися разом, ластовиння на обличчі Ред іще більше впадало у вічі. Через однаковий зріст їхні обличчя ще й завжди були поруч на фото. Їх можна було міряти під лінійку — жодна волосинка на головах обох дівчат не наважувалася поткнутися вище, аби ненароком не дати комусь перевагу у зрості. Щоправда, волосся Ред було руським, а в Медді наближалось до світло-каштанового, тож їх розділяло кілька відтінків. Ред завжди зв'язувала волосся, лишаючи чубчик, який стригла сама кухонними ножицями. Волосся Медді зазвичай було розпущене, але охайне, з м'якими кінчиками, яких ніяк не вдавалося досягнути Ред. — Це я питаю, а ти загадуєш людину, місце чи річ, — підказала Медді.

Ред неквапом кивнула. Що ж, навіть якщо Медді теж любить спати на лівому боці ліжка, на дивані однаково краще, ніж на тих двоярусних одороблах.

— Я поставила тобі вже сім запитань, — сказала Медді.

— Чудово, — Ред не могла пригадати свою людину, місце чи річ. Але серйозно, вони їдуть уже дванадцять годин — цілий день. Хіба не досить цих дорожніх ігор? Ред не могла дочекатися, коли це скінчиться, щоб нарешті піти спати — байдуже, на лівому чи правому боці ліжка. Вони мають прибути в Галф-Шорс приблизно в цей самий час завтра. Там на них чекатиме решта компанії — такий був план.

Медді кахикнула.

— І що я тобі відповідала, нагадай-но? — сказала Ред.

Медді рвучко видихнула — чи то зітхання, чи то сміх.

— Це була людина, жінка, невигадана персонажка, — сказала вона, загинаючи пальці. — Хтось, кого я знаю, але не Кім Кардаш'ян і не ти.

Ред підняла очі, силкуючись намацати десь у порожніх закутках свого розуму потрібний спогад.

— Ні, вибач, — сказала нарешті вона. — Я забула.

— Гарзд, почнімо спочатку, — сказала Медді, але саме тієї миті з крихітної вбиральні випав Саймон, рятуючи Ред від фірмових регламентованих розваг Медді. Кемпер пришвидшився, і двері затраснулися, вдаривши Саймона.

— Саймоне Ю, ти що, просидів там увесь цей час? — гидливо скривилася Медді. — Ми встигли зіграти два повні раунди.

Саймон прибрав з обличчя чорне, трохи хвилясте волосся і підніс непевного вказівного пальця до губ:

— Тс-с, леді не личить про таке говорити.

— То зачини двері, трясьця тобі.

Він дослухався, але чомусь узявся зачиняти їх ногою і заточився, коли вони змінили смугу. Може, збираються з'їжджати із цієї траси? Ред вагалася, не певна, чи варто щось казати. Натомість вона дивилася, як Саймон плентається до них, тримаючись за крихітну кухонну стільницю за спиною в Ред. Одним незграбним рухом він ковзнув на м'який куточок біля неї, вдарившись колінами об стіл.

Ред розглядала Саймона: його зіниці здавалися заширокими в його темних, круглих очах. На його бірюзовій футболці «Іглс» по-зрадницьки темніла мокра пляма.

— Ти встиг нажлуктитися, — протягнула вона майже захоплено. — Я думала, ти випив тільки три пива.

Саймон нахилився, щоби прошепотіти їй на вухо, і Ред відчула металеві нотки в його подиху. Вона була дуже чутлива до цього — саме так дівчина завжди знала, що тато їй бреше: *Ні, я не тив сьогодні, Ред, чесно.*

— Тс-с, — сказав Саймон. — Олівер узяв текілу.

— І ти вирішив пригоститися? — озвалася Медді, підслухавши його шепіт.

У відповідь Саймон потряс обома кулаками над головою:

— Весняні канікули, крихітко!

Ред засміялася. Може, якщо вона попросить, Медді не відмовиться поспати одну ніч на правому боці ліжка. Або й решту тижня. Варто хоча б запитати.

— Олівер не любить, коли чіпають його речі, — тихо сказала Медді, зиркаючи через плече на брата, що сидів усього за кілька футів від неї на передньому пасажирському сидінні, перемикаючи радіохвилі й теревенячи з Рейною за кермом. Артур стояв за Олівером і Рейною. Він саме озирнувся на них і тепер легенько всміхнувся, спіймавши погляд Ред. Чи, може, це він до Саймона?

— Агов, це мій кемпер, тож усе, що тут є, — моє, — гикнув Саймон.

— Це кемпер твого дядька, — сумлінно виправила його Медді.

— Хіба ти не мав сьогодні сісти за кермо? — запитала Ред. Вони планували розділити години за кермом порівну між усіма шістьома. Ред узяла собі найперші дві години, щоби це завдання не висіло їй над душею. Вона вивезла їх із Філадельфії та виїхала на I-95, де вони зупинилися на обід. Артур сидів поруч увесь той час, скеровуючи її спокійним голосом, коли відчував, що вона починає блукати думками деінде, і заспокоюючи, коли вона запанікувала від того, яким великим було їхнє кемпінгове авто і яким малим

здавалося згори все інше. Схоже, читання думок стало поширеною навичкою. Але Ред знала Артура лише шість чи сім місяців — здавалося нечесним із його боку навчитися так швидко.

— Ми з Рейною помінялися, — сказав Саймон, — через те, що я встиг хильнути пива, — капосна посмішка. Саймонові завжди все сходило з рук: він був надто кумедним, надто шпарким. На нього неможливо було злитися довго. Медді це іноді вдавалося, але навіть їй доводилося докладаати зусиль. — Рейна дуже крута, до речі, — прошепотів Саймон, нахилившись до Медді, наче крутість дівчини її брата була її особистим досягненням. Але Медді тільки всміхнулася і нічого не сказала, зиркнувши на парочку — красиву, мов на картинці, навіть зі спини.

Нарешті пауза в розмові; варто спитати зараз, поки Ред не забула.

— Гей, Медді, щодо ліжка...

— От лайно! — зненацька потворно засичав Олівер на передньому сидінні. — Це наш поворот. Повертай, Рейно. Зараз! ЗАРАЗ.

— Не можу, — озвалася Рейна і зненацька зніяковіла, квапливо зазираючи в дзеркала та вмикаючи підфарники.

— Вони поступляться, ми більші, просто їдь, — під'юджував Олівер, тягнучись до неї так, наче збирався схопити кермо.

Щось вискнуло — не кемпер, як здалося спершу, а Рейна, — і дівчина вивела громіздкий будинок на колесах на сусідню смугу. Сердите «шевроле» просигналіло, і хлопець за кермом показав їм середнього пальця, вистромивши руку з вікна. Ред вдала, що ловить цей жест і кидає в кишеню своєї картатої жовто-синьої сорочки, зберігаючи його як сувенір.

— Уперед, уперед, уперед, — прогавкав Олівер, і Рейна знову рвонула праворуч, в останню мить втрапивши в поворот. Ще один сигнал — цього разу від розлюченої «тесли», що лишилася на трасі позаду.

— Ми могли б повернути трохи далі, а тоді скоригувати маршрут. Для цього ж існують гугл-мапи, — сказала Рейна, трохи сповільнюючи хід. Її голос звучав дивно — якось здушено, наче вона говорила крізь зціплені зуби. Ред іще ніколи не бачила Рейну зніченою чи сердитою. Здавалося, на її обличчі завжди була усмішка, що тільки ширшала, коли вона ловила погляд Олівера. Цікаво, як це — бути закоханою? Ред не могла цього уявити і саме для того спостерігала за Олівером і Рейною іноді, щоби повчитися в них. Але їй усе ж варто було сказати щось про поворот, чи не так? За цілий день іще ніхто не підвищив голос, якби не цей випадок. Це була її провина.

— Вибач, — заговорив Олівер, закладаючи пасмо густого чорного волосся Рейни їй за вухо, щоби могли стиснути їй плече, вгрузаючи в нього пальцями. — Я просто хочу якнайшвидше дістатися до кемпінгу. Ми всі втомлені.

Ред відвела погляд, щоби лишити їх наодинці, якщо в тридцятиоднофутовій кемпінговій автівці, де їхало шестеро людей, це взагалі було можливо. Чому тридцять один? Мабуть, той один фут був таким важливим, що вони просто не могли закруглити довжину до гарного числа.

Світ з її боку машини знову потемнів. Обабіч дороги вишикувалися дерева, але Ред погано їх бачила: їх затуляло відображення її обличчя і ще одного, іншого, що ховалося під ним. Тож їй довелося відвернутися від вікна, аби ненароком не почати про це думати. Не тут, не зараз.

Попереду загальмувала вантажівка, проминаючи знак, який сповіщав про нове обмеження швидкості: 35 миль за

годину. Задні фари вантажівки забарвили дорогу перед ними в червоний. Цей колір переслідував її все життя і ніколи не віщував нічого хорошого. Але дорога вела вперед, і вони рухалися з нею.

Стривайте, про що вона мала спитати Медді?